

steren overtog en Kassebeholdning i 1920 paa 352 Millioner; han har den 1. April i Aar 129 Millioner i Behold; han har altsaa brugt 223 Millioner af Kassebeholdningen. Statsgælden var den 1. April 1920 926 Millioner, og den opgøres paa Statsregnskabet for 1922—23 til 1 201 Million, det vil altsaa sige en Stigning af Statsgælden paa 275 Millioner; det reelle Underskud i de 4 Aar er altsaa 498 Millioner. Hvis vi altsaa sagde: Det er Underskuddet, det Tal, vi skal regne med, saa kunde vi sige dette med Rette, hvis vi vilde bruge Tallene paa samme Maade, som den højtærede Finansminister brugte dem, da han forelagde Statsregnskabet og Finanslovsforslaget. Men vi har aldrig bestridt, at der er Udgifter, der ikke kan kaldes ordinære, og vi har aldrig bestridt, at de maa regnes med, for at vi skal faa de rigtige Tal; det er de Udgifter, der er medgaaet til Sønderjylland. Jeg vil gerne her spørge, om vi ikke fra den højtærede Finansminister kan faa at vide, hvad Udgifterne til Sønderjylland virkelig har været. I Marts i Aar spurgte jeg fra denne Plads den højtærede Finansminister: Passer det Tal, som er antydnet i Finansudvalget, 182 Millioner som Udgift til Sønderjylland? Hvis Tallet er urigtigt, anmoder jeg den højtærede Finansminister om at berigtige det. Men der fandt ingen Berigtigelse Sted. Jeg spurgte i Finansudvalget i Løbet af Vinteren: Kan vi ikke faa at vide, hvad Udgifterne til Sønderjylland har været? Men vi fik det ikke. Nu nævnes der saadanne Tal. I Søndags, da jeg var til Møde sammen med den højtærede Landbrugsminister, blev der af et æret Medlem her fra Tinget sagt, at Udgifterne i alt Fald var nær ved 300 Millioner. Men den højtærede Indenrigsminister beklagede i en Diskussion med mig, at jeg ikke vidste bedre Besked, idet det var 240 Millioner. Men jeg maa sige, at naar jeg ikke ved bedre Besked, saa er det vel, fordi den højtærede Minister sidder og hvisker sine egne de Tal i Øret, som han er bange for at nævne offentligt. Vi har ikke faaet at vide, hvilke disse Tal er, skønt det er noget, der har Interesse. Det kommer nemlig an paa, hvordan man beregner disse Udgifter, hvad det er, man kalder Genforeningsudgifter. Jeg henstiller til den højtærede Finansminister, at vi faar Rede derpaa.

Naar vi nu ude i Diskussionen og under Forhandlingerne med Ministrene taler om, hvorledes Stillingen var i de 7 Aar under det radikal-socialdemokratiske Styre, og hvorledes det har været i de følgende

4 Aar, møder vi stadig den Udtalelse, som jeg mødte fra Venstres Ordfører: Vi har haft 3 vanskelige Aar, hvor man havde 7 gyldne Aar under det radikale Styre; men det, der er Fejlen, er, at man ikke, medens Pengene flød rigeligt, sørgede for at tage nogle flere Skatter og stifte noget mindre Gæld. Jeg ser, at Venstres ærede Ordfører nikker, det er altsaa rigtigt, hvad jeg refererer; det er de Udtalelser, vi møder. Jeg vil da gerne se lidt paa, hvordan det er gaaet med Skatteudskrivningen i Krigsaarene, og hvorledes det er gaaet med Optagelsen af Statslaanene, og hvad Venstres Indsats har været i den Politik. Det første Statslaan blev optaget i Oktober 1914, altsaa kort efter Verdenskrigens Udbrud. Venstres Ordfører havde kun een Ting at bemærke den Gang, idet han sagde: Jeg kan gaa med til det, men jeg anser Laanet for at være noget for stort, og jeg henstiller, at der skaffes Dækning for Renterne af Laanet. Næste Laan blev optaget allerede et halvt Aar efter, nemlig i Marts 1915; da erklærede Venstres Ordfører, den nuværende højtærede Finansminister: Jeg billiger dette Laan; det er jo nødvendigt at optage det, og jeg indrømmer, at der er Udsigt til Dækning, ogsaa nye Skatter, direkte Skatter til Dækning, hvorimod der ingen indirekte Skatter findes; og det kan jeg billige, at man ikke har taget de indirekte Skatter med. Jeg skal oplæse Udtalelserne, fordi de synes at spille en mægtig Rolle ude i Agitationen. Venstres Ordfører siger, at han billiger, at der ikke tages indirekte Skatter med, og saa tilføjer han: „De Artikler, der overhovedet kunde være Tale om at beskatte under en Situation som denne, skulde kun være Ting, man kunde undvære, som Spiritus og Tobak. Men jeg er enig med Ministeren i, at heller ikke disse Artikler vilde det være heldigt at gribe til. For det første er det et Forbrug, som det maaske er vanskeligt for mange at vænne sig af med, og dernæst vil disse Artikler af specielle Grunde være lidet egnede til Beskatning i dette Øjeblik“. Ministeren billigede altsaa baade, at man tog Dækning gennem direkte Skatter, og at man undlod at ty til indirekte.

Det næste Laan kom allerede i Sommeren 1915. Ogsaa dette Laan gav Venstre ubetinget sin Tilslutning. Der var ingen Dækning, og Venstres Ordfører billigede ogsaa denne Fremgangsmaade — jeg har nogle Smaaцитater, som jeg haaber, den højtærede Formand vil tillade